

BUBO BUBO CUPROPENIS MAGYARUL: RÉZF@SZÚ BAGOLY

György Attila

Ne tud meg, mi az.

A bagoly eleve furcsa állat, állatnak madár, madárnak éjszakai, éjszakainak furcsa, a kör bezárul, ki a 'zisten találta ki, eleve rejtély, olyan állat, amelyik éjszaka repül, egeret eszik, köpköd, és könyvtárak cégerein néz ki a fejiből, na, olyan állat nincs es.

Pláne, ha magyar, ami önmagában megint furcsa lény, na, de ha már magyar bagoly, akkor annak egyértelműen rézfasza van. Hogy miért nem bronz vagy arany, az jó kérdés, de a válasz egyszerű: a magyarok régebbiek a bronzkornál, rendes bagolynak rézből van a csőre. Is.

A rézf@szú bagoly két dolgot tud, de azt nagyon. Az egyik: felnőtt gyerekeket ijesztgetni, a másik: teljesen bolond írók képzeletét foglalkoztatni.

Ilyenkor még rosszul is központosznak, akiket megszáll a bagly.

Magyarul amúgy a 'zihlet neve bagly.

Ha valaki ba--val kezdődő szavakra gondol, kiba--ttul nem téved, és mindezeknek rengeteg köze lehet a Bubo bubo cupropenishez.

A rézf@szú bagoly amúgy filozofát eszik vacsorára, és néprajzosokat bőfög vissza csinos bagolyköpetek formájában, amelyeket később irodalomkritikusok kóstolgatnak, fintorogva, ami egyáltalán nem csuda, az egésznek csupán annyi a haszna, hogy a rézf@szú bagoly ilyenkor röhög, de nagyon, a karmába.

Mert karmája van neki is, akár a művelt hippiknek.

Meg cupropénisze, amelyről valamikor a nyolcvanas években még divat volt kijelenteni, hogy na, neked a bagoly belógatta. Ez is elveszett, mint anynyi más.

A rézf@szú bagoly legjobb barátja a kankós béka, ezt a gyimesi csángók ismerik közelebről, és nem a bőrgyógyászati rendelőben ismerték meg, hanem egy kútban lakozik az illető. De ugyanebbe a galeribe tartozik a rekegő is, valamint a mándruc, továbbá a hájdermenkő.

A rézf@szú bagoly általában éjfél és hajnali négy óra között szokott kopogtatni az ablakon, valamint az elvetemült fantáziákban, és újabban, meg nem erősített hírek szerint a Facebookon is fel-felbukkan.

A közhiedelemmel ellentétben semmi köze a rézkilincshez, Rézi nénihez, sőt Reza Pahlavi iráni sahhoz sincs, bár ez utóbbi vitatható.

Tény és való, hogy a róla írott értekezések irodalmi értéke alatt igencsak REZeg a léc, továbbá őszinte RésZvétem mindenkinek, aki végigolvasta ezt az ámokfutást.

De azért szép állat, ismerjük be. Szép nyelv, szép bagly, babba bubó.

Ezt sem érti senki rajtunk kívül, de nem es kell, a rézfaszú baglyot nem adjuk senkinek, az csak a mienk. Most és mindörökké.

És az es lesz.

Kapuban - platánfa

BESTIARIUM SICULORUM - TRANSZILVÁLLATOK*

Muszka Sándor

Hiánypótló kiadványt vehet kezébe az olvasó, melyben Székelyföld összes mitikus állata megtalálható, a rézfaszú bagolytól kezdve a nagyorrú bolhán át az edzett görényig – és mindez abécé sorrendben. Igaz, csak szerintem, mert matekból és mindig gyengécske voltam. A rajzok Csillag István grafikus állapotportréi teszik még színesebbé. A rajzok annyira élethűek, hogy méz az úton, s felismered őket, s ezt most komolyan mondom. Nem egy könnyű olvasmány, az igaz, és aki életében csak a Táltos kecskét olvasta, és azt is csak kétszer, annak egyáltalán nem ajánlom.

Ha elvégeztem volna a betűegyetemet Kolozsváron, hogy aztán mondjuk Szegeden doktoráljak összehasonlító irodalomból, akkor most – ha nem is értelmesen, de – legalább hosszan tudnék beszélni György Attila *Bestiarium Siculorum* című könyvéről anélkül, hogy elolvastam volna.

Ilyesmiket: gyönyörű hely Székelyföld, domborzatában még csak hagyám, de hegyzetében egyenesen csodálatos, és az irodalma, hogy egyebet most ne mondjak, mert nem is jut eszembe, hát még az is székely. Ésatöbbi, ésatöbbi.

Szóval olvasom a könyvet, jókat röhögök, és egyre jobban félek. Hogy a gyimesi nép nyelvén szóljak, mi a sánkérossánkért tudjak mondani erről a könyvről úgy, hogy az igen mélyen tisztelt hallgatóság ne a könyvbéli *Ursus Maratimus Seclericus* (magyarul a zúzmarás jegesmedve) ízéjére kívánjon, ahova a könyv tanulsága szerint a székely nép a véleményvezéreket gondolatban ültetni szokta. Mert az, hogy ott állítólag mindig és mindenkinek

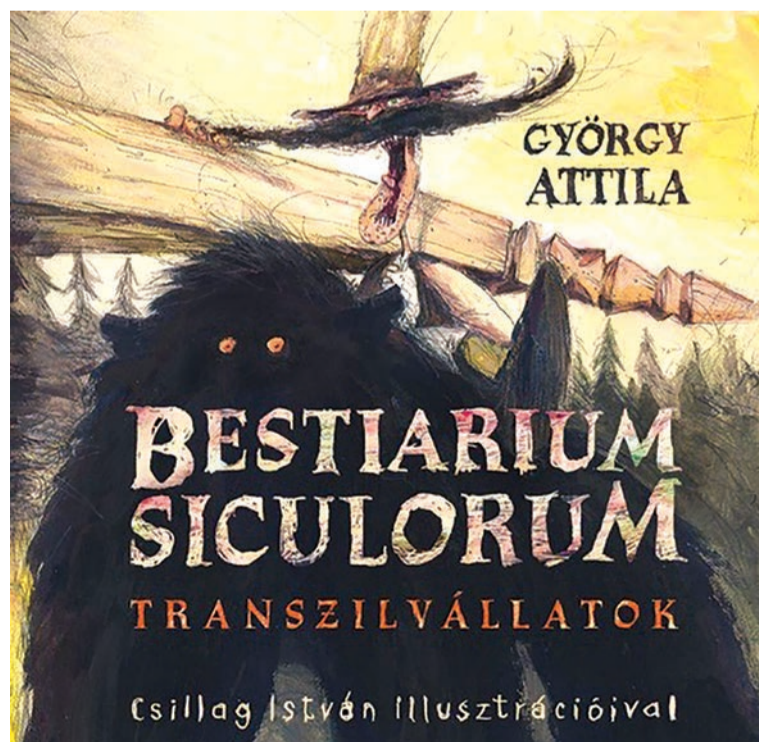
van hely, bevallom, engem egy cseppet sem vigasztal.

Nem baj, egyszerűen nem megyek oda, és kész, azt mondom, hogy mentem volna ugyan, de reggel, amikor fel akartam kelni az ágyból, hát a lábam megfogta egy, a könyvben is szereplő *Noctremonstrumsublectum* (csángóul bankus), és berántott az ágy alá, ahol dulakodni kezdtünk.

Megírom sms-ben. Kedves Attila, nem tudok menni, elkapott a bankus, Chuck Norris is itt van, őt már kicsinálta, ne gyere értem, féltelek.

Vagy majd azt írom, hogy elkapott egy *Bubo Bubo Cupropenis* (rézfaszú bagoly). Akárcsak az előbb felsorolt állatok, ez is benne van a könyvben, vagyis hát létezik. Vagy azt mondom, hogy elütött az átjárón egy *Metretricula Pitzipoantis Balcanicus*, magyarul picipanka, aki éppen a jégcsürke, vagyis *Galinaceus Glacies* barátnőjéhez sietett, és nem tudott megállni, metcsiklintotta a hogyishívják-ját a kicsikutya, s nem kapta a lábával a fékpedált.

Valamit kitalálok. Azt, hogy belenéztem a kútba, és belérántott a kankós béka, éppen nem mondhatom, mert azt fogja válaszolni, hogy nálatok nincs is kút. Pedig a kankós béka tényleg nem játék, nem olyan, mint az a másik kankó, amit antibiotikummal ki lehet irtani, ez annál gonoszabb. De ha ezeket nem hinné el, majd bevetem a könyv által felsorolt lények legfélelmetesebbikét, a már nevében is hátborzongató *Mulier Mulier Seclericus*.

Attila, kezdem majd a mondókámat elcsukló hangon. Tudod, milyen megbízható vagyok, hát

ismersz, tudod, mennyire szerettem volna bemutatni a könyvedet. Képzeld el, mi történt. Már fel voltam öltözve, s indultam volna ki a kapun, hogy akkor jövök Tuszványosra, ahogy megbeszéltük, de mit gondolsz, kivel találkoztam? Hát a *Mulier Mulier Seclericus*-szal.

Ne tud meg, milyen volt. Vagyis hát te tudod, mert pont olyan volt, amilyennek leírtad. Hogy aszongya: *hegyes karmai, továbbá a sodrófa és egyéb*

beszélt is, és tudod, mit mondtott? Azt mondta nekem: szégyelld meg a pufádot, te *Bestia Incogitans*, azaz oktalan állat, te részeges disznyó, eresszél bé a házba gyorsan, mert ebben a máriás helyben kettéhasítalak. Én akartam mondani neki, hogy te milyen szépeket írtál a *Carnis Maialis Effusus*-ról, vagyis a részeges disznyóról, de mire a számat kitáthattam volna, már emelte is fel a kezét. Na de én sem hagytam magam, az arcom elé kaptam a kezem, s aztán már szaladtam is a csűr mögé zöldfuszulykát szedni.

Attila, mondom majd könnyes szemmel, egy dolog nem hagy nyugodni. Az Istenre és a hirtelen véget ért barátságunkra kérek: mondd meg nekem, hogy akkor én most *Maritus Contendo Seclericus* (székely mintaférj), vagy *Gulo Gulo Transylvanicus* (tor-kosborz), netántáncsak egy szerencsétlen *Lumbricalis Incarceratio* (fába szorult féreg), vagy mi a csemeristenyila (azaz *Clades Saggitis Disgustibus*) vagyok-e.

És hogy mondják latinul, hogy erdélyi író?

György Attila: *Bestiarium Siculorum – Transzilvállatok. Csillag István rajzaival. Előretolt Helyőrség Íróakadémia, Budapest, 2019*

*Elhangzott a 30. Tuszványosi Szabadegyetemen, a könyv bemutatóján